

Sygn. akt II Ka 281/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Rafała Guza

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2022 r.

sprawy **P. B. i A. B.**

oskarżonych z art. 300 §1 i2 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonych i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 28 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 104/20

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że na podstawie art. 46 §1 kk orzeka od oskarżonego P. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. T. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 76.573,88 zł (objętą solidarną odpowiedzialnością z A. B. w ramach spraw V GNc 726/19 i V GC 507/19 Sądu Rejonowego w Siedlcach);

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza solidarnie od oskarżonych P. B. i A. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. T. 840 złotych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego P. B. na rzecz Skarbu Państwa 510 zł oraz od oskarżonego A. B. na rzecz Skarbu Państwa 610 złotych kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 281/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 grudnia 2021 r.
sygn. akt II K 104/20**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

#

w całości

#

co do kary

co do winy

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	<i>uchylenie</i>	#	<i>zmiana</i>
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów****2.1.1. Fakty uznane za udowodnione**

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów**2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów**

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----------------------	-------	-----------------------------------

-----	-----	-----
-------	-------	-------

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Zarzuty pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w zakresie orzeczenia z punktu 1 i 2 wyroku:</p> <p>- na podstawie art. 438 pkt 1 kpk obraza przepisów prawa materialnego poprzez przyjęcie, iż czyn przypisany oskarżonemu A. B. wyczerpuje znamiona art. 300 § 1 kk, a czyn przypisany P. B. art. 18 § 3 kk w zw. z art. 300 § 1 kk, gdy tymczasem poczynione ustalenia faktyczne w sprawie, jak też dowody zgromadzone w postaci dokumentów z akt postępowań egzekucyjnych prowadzonych przeciwko dłużnikowi/oskarżonemu A. B. przemawiały za przypisaniem czynu popełnionego przez A. B. wyczerpującego znamiona art.300 § 3 kk, a w zakresie czynu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

przypisanego P. B. wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 300 § 3 kk, bowiem czyny w/ w osób popełnione zostały nie tylko na szkodę pokrzywdzonej A. T. lecz również co ważkie, na szkodę wielu wierzycieli A. B.;

- na podstawie art. 438 pkt 2 kpk obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 415 § 1 kpk w zw. z art. 46 kk, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nieorzekanie o obowiązku naprawienia szkody za czyny przypisane oskarżonym w punktach I (pierwszym) i I (drugim) wyroku, podczas gdy Sąd orzekający doszedł do uzasadnionego przypisania oskarżonym popełnienia czynów opisanych w punkcie I i II tego orzeczenia jako popełnionych na szkodę A. T., a mimo złożonego przez pokrzywdzoną wniosku o naprawienie szkody w związku z treścią art. 46 § 1 kk, Sąd nie orzekł o obowiązku naprawienia szkody, błędnie wywodząc, iż o roszczeniu stanowiącym szkodę prawomocnie orzeczono w innych postępowaniach, podczas gdy, jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu oraz treści stawianych zarzutów oraz przypisanych oskarżonym czynów wynika wprost, iż brak jest tożsamości podmiotowej między szkodą powstałą w wyniku popełnionych przestępstw oraz roszczeń objętych postępowaniami sądowymi prowadzonymi pod sygn. spraw V GNc 726/19 Sądu Rejonowego i V GC 507/19 SR w Siedlcach, w tym w szczególności do oskarżonego P. B., który udzielił pomocy do popełnienia przestępstwa dłużnikowi pokrzywdzonej - A. B., co tym samym przemawiało,

	iż klauzula antykumulacyjna nie powinna znaleźć zastosowania, jak też pozostałe podniesione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia kwestie dotyczące oskarżonego P. B..	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty skarżącego pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej okazały się zasadne jedynie w części, w jakiej doprowadziły do zmiany zaskarżonego orzeczenia, w pozostałym zakresie Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia podniesionych zarzutów.</p> <p>Należy podkreślić, że od początku postępowania przygotowawczego jako potencjalnych pokrzywdzonych wskazywano dwa podmioty, finalnie wnioski o ściganie oskarżonych złożyła jedynie oskarżycielka posiłkowa A. T., wyznaczając jednocześnie granice postępowania w tym podmiot, który został pokrzywdzony działaniem obu oskarżonych. W toku postępowania przygotowawczego skarżący nie wykazywał inicjatywy dowodowej w kierunku objęcia postępowaniem ewentualnych innych wierzycieli - pokrzywdzonych. Zajmując stanowisko przed wydaniem wyroku oraz w piśmie procesowym z dnia 18 sierpnia 2021 roku skarżący wnosił o uznanie winy oskarżonych w zakresie zarzucanych im czynów aktem oskarżenia i wnosił o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody. Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, iż działanie oskarżonych wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 300 § 1 kk oraz art. 18 § 3 kk w zw. z art.300 § 1 kk. Co prawda</p>		

dokumenty na które powołuje się pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego potwierdzają, że oskarżycielka posiłkowa nie była jedynym wierzycielem oskarżonego A. B., jednakże włącznie ich do postępowania i przyjęcie przez Sąd I instancji kwalifikacji z art. 300 § 3 kk jest niemożliwe, gdyż postępowanie nie obejmowało badania spełnienia znamion czynu zabronionego wobec tych innych wierzycieli i wydaje się, że byłoby to wyjście poza granice aktu oskarżenia. Nigdy o rozstrzygnięciu, czy sprawca zrealizował znamię wyrządzenia szkody wielu wierzycielom, o którym mowa w art. 300 § 3 kk, nie zdecyduje względ na samą tylko „suchą” liczbę pokrzywdzonych wierzycieli. Trzeba będzie wziąć pod uwagę wszystkie istotne okoliczności badanego przypadku, w szczególności rodzaj przedsiębiorstwa dłużnika i obszar jego działania, charakter prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, a także liczbę wszystkich jego wierzycieli. W tym miejscu należy podkreślić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia dokonanie w toku przewodu sądowego odmiennych niż przyjęte w zarzucie ustaleń faktycznych, co do tego samego zdarzenia. W wypadku poczynienia innych ustaleń dla zachowania tożsamości niezbędne jest wyłącznie wykazanie niezmienności podmiotu czynu, przedmiotu ochrony, a także tożsamości osoby pokrzywdzonej. W tej sytuacji zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej nie może być uwzględniony.

Zasadny okazał się drugi z zarzutów naruszenia przez Sąd Rejonowy

art. 46 § 1 kk w części, w jakiej Sąd Okręgowy orzekł o obowiązku naprawienia szkody wobec oskarżonego P. B.. Sąd pierwszej instancji wobec tego oskarżonego błędnie przyjął, iż zachodzi klauzula antykumulacyjna ujęta w art. 415 § 1 zdanie 2 kpk zgodnie z którą nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła Sąd Okręgowy do przekonania, iż taka sytuacja nie miała miejsca wobec oskarżonego P. B.. Sąd Rejonowy w tym zakresie, nie rozważył zasadniczo różnej sytuacji procesowej obu oskarżonych, w sposób zbyt pobieżny podszedł do stosowania przedmiotowej klauzuli antykumulacyjnej, finalnie błędnie nie orzekając obowiązku naprawienia szkody wobec oskarżonego P. B..

W tym miejscu należy podkreślić, iż orzeczenia Sądu Rejonowego w Siedlcach

o sygn. V GNc 726/19 oraz V GC 507/19 zostały wydane jedynie przeciwko A. B., a tym samym nie tworzyły po stronie drugiego z oskarżonych P. B. stanu prawomocnego orzeczenia o roszczeniu wynikającym z przypisanego mu przestępstwa oraz jakiegokolwiek świadczenia pieniężnego na rzecz oskarżycielki posiłkowej. Skutkiem działania P. B. była szkoda wyrażająca się w uszczupleniu zaspokojenia roszczeń oskarżycielki posiłkowej wobec A. B.. Gdyby P. B. nie udzielił

pomocy A. B. do popełnienia przestępstwa w postaci wyzbycia się na niego nieruchomości nie doszłoby do uszczuplenia możliwości zaspokojenia oskarżycielki posiłkowej A. T..

Stosownie do brzmienia powołanego już wcześniej art. 415 § 1 zd. 2 kpk., przeszkodą do nałożenia obowiązku naprawienia szkody jest wyłącznie tożsamość roszczenia będącego przedmiotem orzeczenia cywilnego z roszczeniem wynikającym z przestępstwa. O tożsamości roszczenia zasądzonego w postępowaniu cywilnym i w postępowaniu karnym przesądza fakt, że wynikają one z tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego) i dotyczą tej samej szkody, będącej następstwem popełnionego przez oskarżonego przestępstwa i równocześnie niewykonania wiążącej ją z pokrzywdzonym umowy. Prezentowany, ugruntowany w orzecznictwie pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 stycznia 2018 r. IV KK 234/17.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zwrócił uwagę na przesłanki stosowania klauzuli antykumulacyjnej, jednakże błędnie przyjął, iż nie zostały one spełnione wobec oskarżonego P. B.. W okolicznościach sprawy brak jest argumentów pozwalających na przyjęcie tezy o słuszności odstąpienia przez Sąd Rejonowy od nałożenia na oskarżonego P. B. obowiązku naprawienia szkody, bowiem przedmiotem postępowań zakończonych wydaniem przez Sąd Rejonowy w Siedlcach nakazu zapłaty w sprawie o sygn. V

GNC 726/19 oraz wyroku w sprawie V GC 507/19 nie było roszczenie wynikające ze szkody wyrządzonej jego zachowaniem i nie był on osobą zobowiązaną do spełnienia zasądzonych tymi orzeczeniami świadczeń pieniężnych na rzecz pokrzywdzonej oskarżycielki posiłkowej. W związku z tym nie sposób mówić o tożsamości przedmiotowej i przedmiotowej tego roszczenia z roszczeniem wynikającym z popełnienia przypisanego mu czynu.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy zobligowany był do zmiany zaskarżonego wyroku

i orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 kk od oskarżonego P. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. T. obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 76.573,88 zł, objętą solidarną odpowiedzialnością z A. B. w związku z nakazem zapłaty z dnia 28 marca 2019 r. o sygn. V GNC 726/19 oraz wyroku z dnia 10 marca 2021 r. o sygn. V GC 507/19 wydanymi przez Sąd Rejonowy w Siedlcach.

Regułą w świetle zasad odpowiedzialności cywilnej jest całkowita kompensata szkody wyrządzonej przestępstwem, zaś zasada indywidualizacji kary na gruncie art. 46 § 1 k.k. nie znajduje obecnie zastosowania. Tym samym nie ma podstaw do ulgowego potraktowania oskarżonego poprzez nałożenie na niego obowiązku naprawienia jedynie części szkody np. stosownie do jego roli w przestępstwie lub skali skorzystania z owoców tego przestępstwa.

Błędne natomiast okazały się wywody skarżącego, iż w niniejszej sprawie

<p>nie zaistniały przesłanki klauzuli antykumulacyjnej wobec drugiego z oskarżonych A. B.. W tym zakresie wywody Sądu Rejonowego są prawidłowe, wobec tego Sąd Okręgowy odsyła ponownie skarżącego do lektury uzasadnienia Sądu I instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wnosił o zmianę orzeczenia poprzez:</p> <p>I. A. zmianę punktu I zaskarżonego wyroku i przyjęcie, iż czyn oskarżonego P. B. doprowadził do uszczuplenia zaspokojenia wielu wierzycieli, w tym pokrzywdzonej A. T. wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art.300 § 3 kk;</p> <p>B. uzupełnienie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art.46 § 1 kk wobec oskarżonego P. B. obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej A. T. w kwocie 76.573,88 zł płatnej solidarnie z oskarżonym A. B.;</p> <p>II. A. zmianę punktu II zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż czyn oskarżonego A. B. doprowadził do uszczuplenia zaspokojenia wielu wierzycieli, w tym pokrzywdzonej A. T. wyczerpującego dyspozycję art. 300 § 3 kk;</p> <p>B. uzupełnienie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie II wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 kk wobec oskarżonego A. B. obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej A. T. w kwocie 76.573,88zł płatnej solidarnie z P. B..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
zasadny w części okazał się jedynie zarzut naruszania art. 415 § 1 kpk w zw. z art. 46 kk co skutkowało zmianą zaskarżonego wobec oskarżonego P. B.		
Lp.	Zarzut	
<p>2.</p>	<p>Zarzuty apelacji oskarżonych:</p> <p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny w pływ na jego treść polegający na:</p> <p>a. przyjęciu, że oskarżony A. B. dokonując w dniu 7 maja 2919 roku darowizny nieruchomości na rzecz P. B. udaremnił lub uszczuplił zaspokojenie wierzycieli A. T. i Spółdzielni (...), czym wyczerpał swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 300 § 1 kk, podczas gdy po pierwsze wierzyciele A. T. i Spółdzielnia (...) nie mieliby możliwości zaspokojenia się z kwot uzyskanych ze sprzedaży podarowanych nieruchomości z uwagi na posiadanie 1/2 udziału w prawie własności dwóch nieruchomości przez żonę A. B. na zasadach ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej, co wymagałoby uprzedniego uzyskania klauzuli wykonalności na żonę A. B., po drugie z sum uzyskanych z egzekucji pierwszeństwo zaspokojenia wierzycieli mieliby wierzyciele, na rzecz których na nieruchomościach ustanowione były hipoteki umowne zabezpieczające kwoty zadłużenia, których łączna wysokość przekracza wartość udziału A. B. w prawie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

własności tych nieruchomości, co przy uwzględnieniu możliwości skierowania egzekucji jedynie do jednej nieruchomości będącej wyłączną własnością A. B. nie pozwoliłoby na zaspokojenie wierzytelności A. T. i Spółdzielni (...),

b. przyjęciu, że P. B. przyjmując w dniu 7 maja 2019 roku od A. B. darowiznę nieruchomości pomógł A. B. w udaremnieniu lub uszczupleniu zaspokojenia wierzycieli A. T. i Spółdzielni (...), czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 300 § 1 kk, podczas gdy po pierwsze wierzyciele A. T. i Spółdzielnia (...) nie mieliby możliwości zaspokojenia się z całości kwot uzyskanych ze sprzedaży podarowanych nieruchomości z uwagi na posiadanie 1/2 udziału w prawie własności dwóch nieruchomości przez żonę A. B. na zasadach ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej, co wymagałoby uprzedniego uzyskania klauzuli wykonalności na żonę A. B., po drugie z sum uzyskanych z egzekucji pierwszeństwo zaspokojenia wierzytelności mieliby wierzyciele, na rzecz których na nieruchomościach ustanowione były hipoteki umowne zabezpieczające kwoty zadłużenia, których łączna wysokość przekraczała wartość udziału A. B. w prawie własności tych nieruchomości, co przy uwzględnieniu możliwości skierowania egzekucji jedynie do jednej nieruchomości będącej wyłączną własnością A. B. nie pozwoliłoby na zaspokojenie wierzytelności A. T. i Spółdzielni (...),

c. przyjęciu, że A. B. dokonując w dniu 7 maja 2019 roku darowizny nieruchomości na rzecz

P. B. działał w celu udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzycieli A. T. i Spółdzielni (...), podczas gdy po pierwsze ci wierzyciele nie mieliby realnej możliwości uzyskania zaspokojenia się z nieruchomości z uwagi na wspólność majątkową małżeńską A. B. i jego żony oraz obciążenia hipoteczne, po drugie zawarcie umowy darowizny na rzecz P. B. było podyktowane jedynie chęcią udzielenia pomocy P. B. w rozpoczęciu małżeńskiego pożycia po wstąpieniu w związek małżeński oraz rozwinięciu prowadzonej przez P. B. spółki (...). o.o., po trzecie oskarżony A. B. spłacił na rzecz pokrzywdzonej A. T. całą należność główną, a na rzecz Spółdzielni (...) część należności co potwierdza, że dokonując darowizny nie działał w celu udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzycieli A. T. i Spółdzielni (...),

d. przyjęciu, że P. B. przyjmując w dniu

7 maja 2019 roku darowiznę nieruchomości od A. B. posiadał wiedzę o zadłużeniu i zobowiązaniach A. B. i w związku z tym działał w celu udzielenia pomocy A. B. w udaremnieniu lub uszczupieniu zaspokojenia wierzycieli A. T. i Spółdzielni (...), podczas gdy P. B. nie wiedział o zadłużeniu i kondycji finansowej firmy prowadzonej przez A. B., a zawarcie umowy darowizny miało być podyktowane jedynie chęcią udzielenia pomocy P. B. w rozpoczęciu małżeńskiego pożycia po wstąpieniu w związek małżeński oraz rozwinięciu prowadzonej przez P. B. spółki (...). o.o.,

e. przyjęciu, że wartość udziałów A. B. w prawie własności nieruchomości objętych

umową darowizny, pozwoliłaby na chociażby częściowe zaspokojenie wierzytelności wierzycieli A. T. i Spółdzielni (...) w przypadku sprzedaży nieruchomości, podczas gdy, po pierwsze uwzględnić należy fakt, że 1/2 udziału w prawie własności dwóch nieruchomości stanowiła własność żony A. B. na zasadach ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej, a suma wierzytelności wierzycieli hipotecznych, którzy mieliby w trakcie egzekucji prawo zaspokoić się z nieruchomości A. B. w pierwszej kolejności, przekroczyłaby wartość udziałów A. B. w prawie własności nieruchomości, uniemożliwiając A. T. i Spółdzielni (...), zaspokojenie z tych składników majątku A. B. jakiegokolwiek części swoich wierzytelności, po drugie w sprawie nie udowodniono tego, że ewentualna egzekucja z udziałów A. B. w prawie własności każdej z trzech nieruchomości pozwoliłaby na faktyczne uzyskanie kwot mogących zaspokoić chociaż część wierzytelności w/w wierzycieli,

2. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 kpk, art. 193 § 1 kpk i art. 170 § 1a i § 2 kpk poprzez dokonanie oceny dowodów z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, skutkujących przekroczeniem ogólnej zasady swobodnej oceny dowodów i niedopuszczeniem dowodów istotnych dla sprawy co przejawia się w:

a. dokonaniu wybiórczej analizy dowodów z dokumentów wykazujących wysokość zobowiązań wierzycieli hipotecznych i możliwości przeprowadzenia na

ich podstawie skutecznej egzekucji, z pominięciem faktu, że egzekucja z dwóch nieruchomości wymagałaby uzyskania uprzedniej klauzuli na małżonkę A. B., której wierzyciele nie uzyskaliby, a egzekucja z nieruchomości stanowiącej wyłączną własność A. B. skutkowałaby jedynie zaspokojeniem wierzyciela hipotecznego,

b. dokonaniu oceny zeznań oskarżycielki posiłkowej A. T. i pozostałych świadków, co do posiadania przez P. B. wiedzy o zadłużeniu A. B. z pominięciem po pierwsze doświadczenia życiowego, z którego wynika, że pokrzywdzeni i wskazywani przez pokrzywdzonych świadkowie zeznający na korzyść pokrzywdzonych byli zainteresowani tym aby ich zeznania ukazywały rzekomą wiedzę P. B. o zadłużeniu A. B.,

c. pominięciu dowodu z rejestru sprzedaży VAT firmy prowadzonej przez A. B. za okres od dnia 1 stycznia 2018 roku do dnia 7 maja 2019 roku, na okoliczność ustalenia czy A. B. w dniu 7 maja 2019 roku był zagrożony niewypłacalnością lub upadłością czy też był już niewypłacalny, bądź też nie znajdował się jeszcze w ogóle w stanie, który można byłoby nazwać stanem zagrożenia niewypłacalnością lub upadłością,

d. nieprzeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu finansów i wyceny wartości przedsiębiorstw, dla ustalenia faktu czy a jeżeli tak, to kiedy powstał stan zagrożenia niewypłacalnością lub upadłością oskarżonego A. B. oraz dla ustalenia faktu czy wartość udziałów oskarżonego A. B. w prawie własności nieruchomości objętych darowizną

pozwoliłaby pokrzywdzonym A. T. i Spółdzielni (...), na uzyskanie zaspokojenia wierzytelności po uprzednim zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych,

e. nieprzeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu wyceny wartości nieruchomości, dla ustalenia faktu jaka była w dniu zawarcia umowy darowizny wartość udziałów oskarżonego A. B. w prawie własności nieruchomości i czy wartość udziałów przy uwzględnieniu ich spieniężenia i przeznaczenia spłaty na rzecz wierzycieli hipotecznych, pozwoliłaby na zaspokojenie pokrzywdzonych A. T. i Spółdzielni (...) w jakiegokolwiek części

3. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 kpk poprzez jego niezastosowanie dla oceny na korzyść oskarżonego wątpliwości co do tego czy pokrzywdzeni A. T. i Spółdzielnia (...) z racji istniejącego ustroju wspólności majątkowej małżeńskiej pomiędzy oskarżonym A. B. a jego żoną, uzyskaliby jakiegokolwiek zaspokojenie swoich wierzytelności w przypadku wszczęcia postępowania egzekucyjnego z tych części nieruchomości, które stanowiły własność A. B.,

4. nierozpoznanie istoty sprawy tj. ustalenie tego, czy w chwili zawierania umowy darowizny w dniu 7 maja 2019 roku oskarżony A. B. był w stanie zagrożenia niewypłacalności lub upadłością, czy też oskarżony A. B. w dniu 7 maja 2019 roku był już niewypłacalny lub w stanie zobowiązującym oskarżonego do ogłoszenia upadłości.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzuty apelacji oskarżonych okazały się niezasadne.</p> <p>Wyprzedzając wywody merytoryczne należy podkreślić, że skarżący podnieśli szereg zarzutów naruszeń przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych, których ich zdaniem dopuścił się Sąd Rejonowy przy czym należy zauważyć, iż w uzasadnieniu wniesionej apelacji skupili się jedynie na powołaniu szeregu orzeczeń sądów powszechnych, nie dokonując szerszego wywodu nie tylko w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ale przede wszystkim ustaleń oraz oceny dowodów dokonanych przez Sąd Rejonowy, która pod dokonaniu kontroli instancyjnej okazała się prawidłowa.</p> <p>Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 marca 2009 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II KK 276/08 stwierdził, że drobiazgowy sposób redakcji przede wszystkim zarzutów apelacji nie mógł obligować Sądu Odwoławczego do równie kazuistycznego odpierania wszystkich, najdrobniejszych nawet zarzutów i ustosunkowania się do każdej, nawet całkowicie ubocznej kwestii tam zasygnalizowanej. Tak więc fakt, że Sąd Odwoławczy w swoim uzasadnieniu, pewne zagadnienia omówi w sposób zbiorczy czy ogólny, nie odnosząc się <i>expressis verbis</i> do wszystkich wskazywanych domniemanych naruszeń, nie uczyni</p>	

zasadnym zarzutu niedostatecznej kontroli odwoławczej.

W niniejszym stanie faktycznym dla sądu karnego znaczenie uboczne ma okoliczność jakie byłyby dalsze czynności w postępowaniu egzekucyjnym i czy egzekucja roszczeń, z jakimi wystąpiła oskarżycielka posiłkowa A. T. okazałaby się skuteczna. Ponadto skarżący pominęli okoliczność, że czyny przypisane oskarżonym nie obejmują w opisie czynu wierzyciela – Spółdzielni (...). Nie można z góry uznać, że wierzyciel nie uzyska stosownej klauzuli, czy też wartość nieruchomości nie pozwoli na uzyskanie zaspokojenia, przy uwzględnieniu zmiennych, ale stale rosnących cen nieruchomości. Rozważania dotyczące braku możliwości zbycia nieruchomości należących do A. B. są czysto hipotetyczne i nie mogły mieć wpływu na odpowiedzialność oskarżonych.

Zachowania określone w art. 300 § 1 kk stanowią czyn zabroniony, jeżeli zostaną podjęte w sytuacji grożącej dłużnikowi upadłości lub niewypłacalności. Przy czym nie jest wymagane, aby wystąpiła upadłość bądź niewypłacalność, a wystarczy jeżeli powstanie stan zagrożenia nimi. Warto w tym miejscu wskazać, że komentatorzy za znamię grożącej niewypłacalności lub upadłości przyjmują wszelkie sytuacje, w których istnieje obiektywnie konkretne, realne niebezpieczeństwo nadejścia upadłości lub niewypłacalności dłużnika, niebezpieczeństwo, z którym należy się liczyć. Przez niewypłacalność dłużnika rozumie się taki stan, w którym jego majątek nie wystarcza na pokrycie długów. Chodzi więc o taki stan

majątku dłużnika, w którym nie jest on w stanie zadośćuczynić swoim zobowiązaniom z powodu braku substancji majątkowej. Niewypłacalność jest stanem faktycznym istniejącym obiektywnie, niezależnie od dobrej, czy złej woli dłużnika. Objawem niewypłacalności dłużnika może być bezskuteczność prowadzonej przeciw niemu egzekucji, ogłoszenie jego upadłości, złożenie przez niego wyjawienia majątku albo faktyczne zaprzestanie wypłat, choć wystąpienie tych zdarzeń nie przesądza jeszcze o niewypłacalności.

Dlatego koniecznym jest dokonanie ustaleń dotyczących tego, czy firma oskarżonego znajdowała się w sytuacji grożącej upadłości lub niewypłacalności, stan istniejących zobowiązań, wymagalnych, ale także jeszcze niewymagalnych, wartość majątku ze szczególnym uwzględnieniem środków płynnych i łatwych do spieniężenia, zdolność kredytową, jak również ogólny stan interesów. Nie ulega wątpliwości, że wszystkie te okoliczności zostały przeanalizowane przez Sąd I instancji i znalazły odzwierciedlenie w zgromadzonej dokumentacji (k.337 informacja o toczących się postępowaniach egzekucyjnych na podstawie tytułów wykonawczych z 2019 roku i początku 2020), ale również zeznaniach świadków min. M. S. (1), który słyszał wprost od oskarżonego A. B., że posiadany majątek przekazał synowi i pozostaje na jego utrzymaniu. Z drugiej strony posiadany majątek ruchomy i nieruchomy przez oskarżonego A. B. w dniu 7 maja 2019 roku wskazuje, iż istniał wtedy stan zagrożenia niewypłacalnością lub upadłością, a w aktach sprawy brak dokumentów potwierdzających

stwierdzenie już upadłości A. B.. W toku czynności egzekucyjnych prowadzonych wobec ruchomości dokonano w dniu 14 czerwca 2021 roku planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji ruchomości, co pozwoliło na częściową spłatę zobowiązań oskarżonego A. B. min. wobec oskarżycielki posiłkowej.

Apelacja i zarzuty w niej sformułowane sprowadzały się jedynie do zakwestionowania zarówno większości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak również ustaleń i oceny dowodów poczynionej przez Sąd Rejonowy, finalnie przedstawiając własną wersję wydarzeń korzystną dla oskarżonych.

Należy również zwrócić uwagę na chaotyczną redakcję drugiego z zarzutów skarżącego w którym obok siebie zestawił łącznie art. 7 kpk, art. 4 kpk, art. 193 § 1 kpk i art. 170 § 1 a i § 2 kpk, które bez wątplenia nie mają łącznego charakteru, bowiem art. 7 kpk odnosi się wprost do oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, natomiast art. 193 kpk oraz 170 kpk regulują kwestie związane z przeprowadzeniem w toku postępowania dowodu z opinii biegłego.

W pierwszej kolejności odpierając zarzut skarżących w zakresie oceny zeznań świadków należy podkreślić, że ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego była spójna, logiczna, zgodna z zasadami ujętymi w art. 7 kpk. Skarżący na poparcie ich zdaniem błędnej oceny wyjaśnień oskarżonych powołuje się na doświadczenie życiowe zgodnie z którym świadkowie oskarżycielki posiłkowej jak również sama oskarżycielka posiłkowa zeznają na swoją korzyść. Skarżący pomija

jednocześnie ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji, które dopełniają, potwierdzają zeznania świadków w tym zakresie, przede wszystkim złej kondycji finansowej firmy oskarżonego A. B..

Zeznania zarówno oskarżycielki posiłkowej jak również świadków min. M. S. (1) są spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają. Świadkowie zeznali, iż współpraca z firmą oskarżonych trwała około 7- 8 lat, a kłopoty związane z brakiem regulowania przez oskarżonych zobowiązań zaczęły się w 2018- 2019 r. Oskarżycielka posiłkowa proponowała różne formy regulowania zobowiązań finansowych, tymczasem oskarżony odwlekał, finalnie je odrzucał. Z jednej strony wyrażał wolę rozwiązania tej kwestii jednakże jak się potem okazało były to działania pozorne. A. T. wiedziała również o zbyciu przez oskarżonego na rzecz jego syna nieruchomości w dniu 7 maja 2019 r. O problemach finansowych A. B. zeznała również M. S. (2) - jego były pracownik. Świadek potwierdziła złą kondycję firmy oskarżonego A. B., negatywną reputację u innych przedsiębiorców z branży, liczne nieuregulowane zobowiązania A. B.. Opisane powyżej okoliczności potwierdził również świadek J. T..

Okoliczności wypływające z zeznań świadków potwierdza również dokumentacja znajdująca się w aktach sprawy, w szczególności: dokumenty z prowadzonych przeciwko firmie oskarżonego postępowań egzekucyjnych, jak również orzeczenia sądów gospodarczych - przede wszystkim nakazy zapłaty wydawanych

przeciwko oskarżonemu A. B. na skutek postępowań inicjowanych przez oskarżycielkę posiłkową i inne podmioty.

Tymczasem wyjaśnienia oskarżonych stanowią jedynie przyjętą przez nich linię obrony. Przede wszystkim brak argumentów, aby dać wiarę, iż oskarżony P. B. nie wiedział o kondycji finansowej firmy swojego ojca A. B. zwłaszcza gdy w niej pracował, aktywnie uczestniczył w jej działalności bowiem pracował w dziale sprzedaży oraz był w kontakcie z dyrektorem firmy (...) należącej do A. T.. Przyjęta linia obrony przez oskarżonego związana z darowizną nieruchomości na cele nowo utworzonej spółki w kontekście całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jest niewiarygodna. P. B. w swoich wyjaśnieniach z dnia 17 grudnia 2019 roku wskazał wprost, że celem pokrycia roszczeń podjęto działania zmierzające do uzyskania kolejnego kredytu w Banku Spółdzielczym. Brak regulacji zobowiązań spowodował podjęcie czynności zmierzających do uzyskania kolejnego kredytu, co w konsekwencji nie nastąpiło. P. B. miał pełną świadomość, że zobowiązania ojca są tak wysokie, że wymagają zaciągnięcia kredytu zabezpieczonego nieruchomością. To również świadczy o istnieniu zagrożenia niewypłacalnością. Identyczna sytuacja ma miejsce w przypadku wyjaśnień A. B.. Wobec tego w kontekście całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina oskarżonych w zakresie zarzucanych im czynów nie powinna budzić żadnych wątpliwości.

Niezasadny okazał się również zarzut oddalenia oraz nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z urzędu bowiem Sąd Rejonowy realnie ocenił przydatność poszczególnych dowodów z opinii biegłego do wyjaśnienia sprawy, analizując przydatność procesową rozważanych dowodów. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że w postępowaniu karnym nie muszą być przeprowadzone wszystkie dowody, których przeprowadzenia domaga się strona (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 27.04.2017 r., sygn. AKa 80/17).

Wobec tego Sąd Rejonowy słusznie oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z uwagi na to, że zmierza jedynie do przedłużenia postępowania, a ponadto z uwagi, że sformułowana przez skarżącego teza nie miała znaczenia w kontekście znamion czynu ujętego w art. 300 par. 1 kk. Należy również podkreślić, iż Sąd Rejonowy dogłębnie przeanalizował złożony przez obrońcę wniosek, ponieważ rozpoznanie wniosku miało miejsce na rozprawie w dniu 23 marca 2021 r. po uzupełnieniu informacji przez komornika o stanie prowadzonych postępowań egzekucyjnych. Wobec tego nie doszło do bezrefleksyjnego potraktowania złożonego wniosku, a jego rozpoznanie poprzedzało zgromadzenie kolejnych dowodów - w szczególności z dokumentów postępowań egzekucyjnych. Mając już pełniejszy obraz sprawy Sąd Rejonowy podjął właściwą decyzję procesową i oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości. Należy podkreślić, iż obrońca

oskarżonych nie składał dalszych wniosków o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego min. wyceny wartości nieruchomości, podnosząc na etapie postępowania odwoławczego zarzut nieprzeprowadzenia dowodu z urzędu.

Należy podkreślić, że to wyłącznie do kognicji Sądu Rejonowego należała także ocena, czy w sprawie występują dalsze okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wymagające sięgnięcia po wiadomości specjalne biegłego z zakresu rachunkowości. Treść art. 193 § kpk obliguje sąd rozpoznający sprawę do zasięgnięcia opinii biegłego w sytuacji, gdy stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, wykraczających poza normalną wiedzę, jaką dysponuje organ procesowy. Konieczność taka zachodzi jedynie wtedy, gdy informacji tych nie można uzyskać na podstawie innych dowodów przeprowadzonych w czasie przewodu sądowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2017 r. sygn. III KK 130/17).

Skarżący pomijają również, że w sytuacji gdy strona nie składa wniosków dowodowych, powinność sądu wynikająca czy to z art. 193 § 1 kpk czy też szerzej z art. 167 kpk powstaje tylko wtedy, gdy dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych uzależnione jest od przeprowadzenia dowodu, o którym sąd powziął informację i którego przeprowadzenie jest w ogóle możliwe. Inicjatywy sądu nie można mylić z funkcją śledczą realizowaną przez poszukiwanie dowodów w procesie udowadniania sprawstwa i winy oskarżonego. Zadaniem sądu

jest bowiem bezstronne rozpoznanie sporu procesowego i rozstrzygnięcie co do racji stron procesowych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., sygn. III KK 168/18).

Reasumując powyższe rozważania w zakresie zarzutu związanego zarówno

z oddaleniem dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, jak również nieprzeprowadzeniem z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu finansów i wyceny wartości przedsiębiorstwa należy stwierdzić, iż w realiach przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy prawidłowo nie widział potrzeby prowadzenia z urzędu postępowania dowodowego w tym zakresie, mając na uwadze gromadzony wraz z postępowaniem postępowania materiał dowodowy, w szczególności zeznań świadków-oskarżycielki posiłkowej A. T., pozostałych świadków M. S. (1), M. S. (2), J. T. oraz dowodów z dokumentów w szczególności umowy darowizny z dnia 7 maja 2019 r. zawartej w formie aktu notarialnego repertorium A nr 2739/2019, treści ksiąg wieczystych, nakazów zapłaty, dokumentów z postępowań egzekucyjnych oraz pozostałych dokumentów, które to dowody zostały szczegółowo opisane i omówione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i uwzględnione w kontekście znamion zagrożenia upadłością czy niewypłacalnością.

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji w sprawie nie ujawniły się również żadne wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonych, przy czym należy podkreślić, że wątpliwości takie musiałyby wystąpić po stronie Sądu pierwszej instancji orzekającego

w sprawie po dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a nie po stronie skarżącego. Dopiero w takiej sytuacji procesowej zastosowanie ma zasada in dubio pro reo o której mowa w art. 5 § 2 kpk. Tymczasem kolejny z zarzutów stanowi prezentowanie własnej, korzystnej dla oskarżonych wersji, mającej na celu zanegowanie ich sprawstwa.

Bezasadny okazał się również rozbudowany zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sprowadzający się w istocie sprowadzający się do zanegowania sprawstwa oskarżonych. Jak niezwykle zwięźle i trafnie orzekł Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 30 lipca 2015 r., sygn. II AKa 171/15 jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych. Stanowisko przedstawione w tym judykacie aprobuje także Sąd Okręgowy w Siedlcach, stwierdzając, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd pierwszej instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne i mocne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.

Wniosek

obrońca oskarżonych wniósł o:

1. uniewinnienie obu oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie o

2. uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

I Instancji do ponownego rozpoznania.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutów podniesionych przez skarżącego skutkowała bezzasadnością wniosków.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Sądzie Rejonowym w Siedlcach z dnia 28 grudnia 2021 r. o sygn. II K 104/20-utrzymany w punktach I- IV.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności zarzutów skarżącego wyrok należało utrzymać w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 grudnia 2021 r. o sygn. II K 104/20 w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego P. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. T. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 76.573,88 zł (objętą solidarną odpowiedzialnością z A. B. w ramach spraw V GNc 726/19 i V GC 507/19 Sądu Rejonowego w Siedlcach).	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wyrok został zmieniony wobec uwzględnienia w części zarzutu pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej o czym szerzej w rubryce 3.1.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Z uwagi na reprezentowanie oskarżyciela posiłkowego przez pełnomocnika na podstawie art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z Sąd zasądził solidarnie od oskarżonych na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.
IV.	Na podstawie art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego P. B. na rzecz Skarbu Państwa 510 zł oraz od oskarżonego A. B. na rzecz Skarbu Państwa 610 złotych kosztów sądowych za II instancję

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżeni		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 104/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 28 grudnia 2021 r. sygn. akt II K 104/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana